

Cirkel van oneindigheid

Cirkel van Oneindigheid

Jennifer Murgia

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Cirkel van Oneindigheid
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jennifer Murgia
Oorspronkelijke titel: Lemniscate
Vertaling: Jen Minkman & Lisanne Ortsen

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Kimberly Roeland
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste druk oktober 2018

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Days go on forever, but I have not left your side.
We can chase the dark together.
If you go, then so will I.*

*~Anthem of the Angels
Breaking Benjamin*

Hoofdstuk een

Het had al drie dagen onafgebroken geregend. Ik rolde me op mijn zij, naar het raam toe waar een klein beetje licht naar binnen sijpelde dat door mijn oogleden drong. Heel even voelde ik me enthousiast bij de gedachte dat de zon zich vandaag misschien eindelijk zou laten zien. Maar ik had beter moeten weten. Onder normale omstandigheden was ik maar al te graag in bed gebleven, lekker onder de dekens om de warmte zo lang mogelijk vast te houden en een in pyjamajasje gestoken arm weer op te warmen nadat ik op de sluimerknop van mijn wekker had geslagen. Maar niet vandaag.

Ik opende mijn ogen en zag Garreth bij het raam staan. Zijn bleke huid weerspiegelde in het glas. Mijn licht, mijn warmte, de jongen die de meest saaie maandagmorgen met geluk kon overspoelen, stond met zijn vinger de lijnen van de regendruppels aan de andere kant van het raam te volgen en leek diep in gedachten verzonken.

‘Sta je hartjes voor me te tekenen op mijn raam?’ plaagde ik hem hardop, terwijl ik mijn verkrampte benen uitstreekte richting het voeteneinde van mijn bed. Ik leunde op mijn elleboog en ging wat meer rechtop zitten toen hij zich omdraaide. Zijn opvallend blauwe ogen maakten me weer eens bewust van zijn perfecte schoonheid.

Elke dag weer ben ik me ervan bewust hoe wonderbaarlijk het is dat hij

bier is – bij mij.

Mijn engel. Mijn beschermer. Mijn vriendje.

Garreth is nu al maanden op aarde. Hij heeft het leven van een sterveling gekozen zodat hij elk moment met mij samen door kan brengen. Het is niet dat hij een uitzonderlijk bestaan op heeft moeten geven; hij heeft gewoon een deel van zijn oude leven ingewisseld voor iets nieuws. Hij is nog steeds mijn beschermengel en hij beschermt me nog steeds. En ja, inderdaad, er is niets menselijks aan hem behalve de rol die hij speelt voor anderen. En zijn uiterlijk is eigenlijk ook te mooi om menselijk te zijn, nu ik erover nadenk. Ik herinner me nog hoe snel en onregelmatig mijn hart had geklopt toen ik hem afgelopen lente voor het eerst op school zag. De manier waarop ik overvallen was door vlinders en een algemeen gevoel van zwakte. Ik kan niet in woorden omschrijven wat hij voor me betekent. Mijn moeder zou me vast ongezond en irrationeel noemen als ze er ooit achter kwam hoe diep mijn gevoelens gingen. Iedereen zou dat trouwens vinden.

Garreth's aura is niet zoals dat van normale jongens die bij mij op school rondlopen of die ik tegenkom in het winkelcentrum. Hij is puur. Niet helemaal echt. En zijn hart slaat alleen voor mij. Ik weet het: ik zou me gevleid moeten voelen omdat ik zo belangrijk voor hem ben. Maar als ik heel eerlijk ben, voel ik me er ook wat ongemakkelijk door. Waarom wie dan ook de heerlijkheid der hemelen zou opgeven om hier op aarde rond te hangen is me een raadsel.

En al helemaal om met mij rond te hangen.

‘Hé, je bent wakker,’ zei hij, en hij liep langzaam naar mijn bed toe. Garreth ging zitten en keek me diep in mijn ogen voordat hij zich voorover boog en me goedemorgen kuste. Zijn hand lag teder tegen mijn wang aan zodat ik de opmerkelijke warmte van zijn huid kon voelen. Die zachte aanraking liet me bijna weer in slaap vallen.

‘Nee, daar komt niets van in,’ zei hij streng. ‘Het is tijd om op te staan.’

‘Alsjeblieft, laat het zaterdag zijn,’ mompelde ik, terwijl ik mijn gezicht in mijn kussen begroef.

‘Helaas is het maandag, en helaas hebben we vandaag ook een

wiskundetoets.’ Garreth porde me in mijn ribben en ik kon niet verhinderen dat ik giechelde.

‘Oké, goed dan! Ik ga er al uit.’ Ik glimlachte naar zijn prachtige gezicht. Hij zag er zoals altijd geweldig uit. Zijn zandkleurige haar, dat zoals altijd een beetje door de war zat en verleidelijk een stukje over zijn heldere blauwe ogen hing. Mijn ogen volgden de rechte brug van zijn neus en nog verder naar onderen, naar zijn perfect gevormde lippen. Ik liet mijn blik er even op rusten. Hij begreep waar ik aan dacht en leunde voorover. Ik kon de warmte van zijn huid ruiken. Die was kruidig en geurde alsof hij zojuist had gedoucht met een fantastisch ruikende doucheegel die nog niet door de mensheid was ontdekt om in potjes te stoppen. Het was zijn geur, een karakteristieke wierooklucht die ik alleen bij hem rook en die subtiel om hem heen hing alsof het zijn aura was. Het maakte me licht in mijn hoofd, maar ik was er dol op. Ik deed mijn ogen dicht toen zijn lippen zachtjes de mijne raakten en mijn armen gleden om zijn nek om hem langer dicht bij me in de buurt te houden.

‘Je proefwerk? Weet je nog?’ Hij pakte mijn handen, die nog steeds in zijn nek lagen, en maakte mijn vingers voorzichtig los zodat hij mijn handen naar beneden kon duwen. ‘Later... later kun je me zoenen en me vasthouden zolang je wilt,’ mompelde hij zachtjes in mijn haar, voordat hij opstond.

‘Ja, en jij gaat natuurlijk een tien halen voor die toets. Jij bent alwetend.’ Ik plaagde hem met een beetje sarcasme en Garreth rolde met zijn ogen.

‘Ik zorg wel dat ik er een paar fout heb.’

‘Wauw, bedankt,’ was mijn antwoord.

Op de overloop kon ik mijn moeder horen rondlopen. Over een paar minuten zou ze op haar dooie gemak naar de douche slossen en onderweg op mijn deur kloppen om me wakker te maken. Ze wist niet dat ik meestal al wakker was rond dit tijdstip. Ze wist net zomin dat Garreth me elke morgen wakker maakte voor zij de kans had.

Ik hoorde een lade dichtgaan in de gang. Dat was meestal het

teken voor Garreth om er vandoor te gaan – heimelijk en hemels – om over twintig minuten weer voor de deur te staan om me een lift naar school te geven. Ik kuste hem gedag en greep nog eenmaal mijn kans zijn blauwe ogen daarmee te laten stralen als diamanten. En zoals verwacht klopte mijn moeder op dat moment op mijn deur.

Twintig minuutjes zonder hem.

Zolang hoef ik maar te wachten.

Twintig minuten.

Hoofdstuk twee

De geur van verbrande koffie vulde de keuken toen ik binnestapte. Ik tuurde in de koffiepot en wist nu al dat mijn moeder de auto-start weer eens iets te vroeg had ingesteld. Hoofdschuddend liep ik door om een glas sap en een bakje yoghurt uit de koelkast te pakken. Ik leunde tegen het aanrecht terwijl ik mijn ontbijt naar binnen gooide. Mijn moeders hakken klikklakten tegen het hout van de overloop boven mijn hoofd terwijl ze iets sneller ging lopen, toen vertraagde, en vervolgens heel snel de trap af liep.

‘Oh nee hè,’ gromde ze toen ze de keuken betrad met afhangende schouders. ‘Heb ik nou alweer...?’ Ze staaarde naar de bruine, dikke massa die zich onderin de koffiepot had opgehoopt. Het koffiezetapparaat gorgelde op dat moment luid, alsof het ter plekke overleed.

‘Oh ja hè,’ antwoordde ik. ‘Je hebt de koffie wéér laten verbranden.’ Ik blikte zijdelings naar de zes kopjes koffiemoeder in de pot. ‘Maar goed dat je in de bieb werkt en niet in een koffiebar, want volgens mij heeft dit apparaat zojuist een hartaanval gekregen.’

Mijn moeder staaarde vertwijfeld naar de koffiepot met een mok in haar handen, alsof ze er daadwerkelijk over nadacht dat bruine slijm op te gaan drinken.

‘Ik zou het niet doen.’ Ik schraapte met mijn lepel langs de binnenkant van mijn bakje om de laatste restjes eruit te lepelen.

Hmm, citroenyoghurt met Key Lime-smaak.

‘Ik zal dat ding nooit begrijpen,’ verzuchtte ze, terwijl ze op zoek ging naar de handleiding.

‘Ach, je bent slim genoeg. Je komt er heus wel achter... ooit,’ grapte ik. Het lege bakje yoghurt gooide ik in de bak onder het aanrecht.

Ze lachte en dat maakte dat ik haar miste.

Mijn moeder en ik zijn altijd heel close geweest, moet je weten. Mijn vader is onder vreemde omstandigheden verdwenen en ik was nog maar een baby toen dat gebeurde. Ze kregen mij en daarna... verdween hij gewoon op een dag. Mijn moeder wilde er nooit over praten, en nu nog steeds niet. Ze heeft geen idee dat ik de waarheid weet over mijn vader en het diepe mysterie dat om hem heen hangt: het bestaan van zijn beschermengel. Een duistere engel genaamd Hadrian. Afgelopen lente was ik ternauwernood aan zijn kwade invloed ontsnapt tijdens een gevecht in het bos dat ons kleine stadje omringt. Die confrontatie leidde tot een brand waar ik bijna bij om het leven kwam. Nu was het leven weer normaal en was mijn moeder druk bezig met daten. Die sexy dokter die me naderhand verzorgde in het ziekenhuis was nu haar vriend. Ik was natuurlijk blij dat ze iemand had gevonden, want ze verdiende het en hij leek me goed voor haar. Ik bedoel: het was duidelijk dat ze gelukkig was. Ze kleepte zich leuker aan, net of ze haar best deed eens iemand anders te zijn dan alleen mijn moeder. Ze kwam nooit meer uitgeput thuis omdat ze zo uitkeek naar haar afspraakjes met dokter Dean. Dat was zijn naam: dokter Nathaniel Dean, M.D. Hij was wel aardig, op zich. Hij was weduwnaar, dus dat hadden ze in ieder geval gemeen. Hij was vriendelijk tegen me als hij bij ons over de vloer kwam. Maar dat moest ook wel, want hij bevond zich in ons territorium. Maar toch miste ik het om mijn moeder voor mezelf te hebben. Ze beweerde dat ik ouder werd; een zesdeklasser van achttien jaar oud. Dan zou ik toch wat privacy moeten willen hebben? Toch voelde het niet zo. Misschien betekende de M.D. achter zijn naam wel gewoon ‘moederdief.’

‘Oh ja! Dat ben ik je vergeten te vertellen; aankomende vrijdag hebben we onze eerste wekelijkse pizza-party.’

Mijn moeders hoofd bevond zich in de koelkast, waardoor haar stem van heel ver weg leek te komen. Waarschijnlijk was ze op zoek naar vleeswaren voor de lunch. Ik maakte in gedachten een aantekening om voortaan het beleg wat meer vooraan te leggen, dan hoefde ze niet zo lang te zoeken.

‘Hoe bedoel je, “eerste wekelijkse”? We hebben toch al eerder pizza op vrijdag gegeten?’

Ik boog voorover om de veters van mijn sportschoenen te strikken. Vandaag hadden we gym. Ik wierp een blik op de klok boven het keukenblok. Nog vier minuten tot Garreth kwam. Mijn moeders hoofd kwam tevoorschijn uit de koelkast. Ze had de vleeswaren in haar hand.

‘Nee, ik bedoel met zijn vieren. Een soort wekelijkse traditie. Klinkt dat niet leuk?’

Ze draaide zich doelbewust om en reikte naar het brood op het aanrecht.

‘Met Garreth erbij?’

‘Ehm, nee.’ Mijn moeder deed alsof ze druk bezig was zodat ze mijn bedroefde gezicht niet kon zien.

‘Móét je nou mijn hele week ruïneren door hier meteen over te beginnen? Nu heb ik niets om naar uit te kijken dit weekend.’

‘Ik dacht dat dit iets was om naar uit te kijken.’ Haar gezicht betrok. Dat van mij voelde aan alsof de frons op mijn voorhoofd daar nooit meer zou verdwijnen en zichzelf steeds dieper begroef.

‘Je kunt nog steeds uit met Garreth aankomend weekend. Alsof je hem normaal nooit ziet, zeg. Ik weet zeker dat hij hier over een paar minuten ook alweer op de stoep staat. Die jongen heeft een interne klok van heb ik jou daar.’

Ze probeerde iets wat ze nog nooit eerder had geprobeerd: ze wilde streng en autoritair klinken, maar dat paste helemaal niet bij haar. Diep vanbinnen wist ze dat ik haar idee voor die pizza-party vreselijk vond.

Afgrijselijk vond.

Onverdraáglijk vond.

Nog erger dan een vreselijke longziekte of die aandoening waarbij je vlees langzaam wegteert.

Nog een minuut... dat was véél te lang.

Kom op, Garreth, waar blijf je?

Ik keek mijn moeder aan zonder te knippen. ‘En waarom kan de vierde persoon niet gewoon Garreth zijn? Dan hebben we een gezellig familie-etentje. Een soort *double date*.’

Mam zuchtte diep en beantwoordde mijn starende blik. ‘We zouden het zo fijn vinden als jullie in elk geval zouden probéren het goed met elkaar te vinden.’

‘Ze is niet eens zijn echte dochter!’ Mijn stem schoot zo hard uit dat hij bijna het plafond raakte. Dat kon niet goed zijn, zo vroeg op de maandagochtend. Nu al stelde ik me voor hoe mijn gemiddelde voor wiskunde zou zinken als een baksteen.

‘Ze is zijn stiefdochter. Dus ze is nog steeds familie.’

‘Nou, h́ij is anders ook geen familie.’

Oeps. Ik hoefde de blik van mijn moeder niet te zien om te begrijpen dat die opmerking niet bepaald goed was geland. Ik hoorde hoe ze de koelkastdeur openrukte en de salami met een klap teruglegde op de plank zodat hij naar achteren schoof en daar waarschijnlijk tot in de eeuwigheid zou blijven liggen. Daarna hoorde ik haar hakken op de vloer toen ze zich verwijderde en zich ging opmaken in het kleine toilet in de gang.

Het gesprek was duidelijk voorbij.

Op dat moment verscheen Garreth op de veranda – perfect getimed wat mij betrof – met een paraplu in zijn hand om me naar school te escorteren. Op de oprit hoorde ik de motor van zijn Jeep vaag brommen.

‘Hoi.’ Hij leunde voorover om me op mijn voorhoofd te kussen voordat hij verder naar binnen leunde om mijn moeder gedag te zeggen.

‘Laat haar maar met rust. We hebben niet zo’n goede ochtend.’

‘Ze heeft het weer geprobeerd dus?’ Garreths ogen zochten de mijne toen hij mijn slechte bui opmerkte. Ik voelde me dit keer schuldig. Nou ja, niet zo heel erg.

‘Misschien was ik een beetje te opstandig. Nou, zullen we maar?’ vroeg ik, terwijl ik mijn boeken en huissleutels bij elkaar raapte.

Ik deed de achterdeur dicht en liet mijn moeder mokkend achter. Ik wist dat ze zich beter zou voelen als ik vanmiddag thuiskwam. We zouden samen eten en ze zou het nog eens proberen. Ik wilde haar gelukkig maken, echt waar, maar soms was dat een onmogelijke opgave. Dokter Dean was de eerste man die haar hart weer echt sneller deed kloppen sinds mijn vader was verdwenen en uitgerekend ik moest degene zijn die voor een kink in de kabel zorgde.

Garreth opende de deur voor me en rende naar de andere kant van de auto, voorzichtig om de plassen water op onze hobbelige oprit heendansend. Ik keek hem aan en dwong mezelf te glimlachen. Bij hem zijn maakte me altijd gelukkig; het duurde gewoon wat langer vanochtend om het te voelen.

Zijn warme hand vond de mijne en hij zette de Jeep in de achteruit. Afwezig liet ik mijn vinger over zijn handpalm glijden. Ik kon de lijnen voelen die daar in de huid gegraveerd waren: een cirkel met daarin de punten van zijn Ster van Acht. Het teken vervulde me altijd met ontzag. Er waren dagen dat ik kon vergeten dat hij niet menselijk was. Het was zo gemakkelijk om het voor lief te nemen dat een persoon met bepaalde kenmerken werd geboren; kleine eigenschappen waaraan je kon zien dat er een mens voor je stond. Blauwe ogen, groene ogen... armen, benen... krullend haar, steil haar. En dan de dingen die een mens uniek maakten, bijvoorbeeld vingerafdrukken. Er waren er geen twee gelijk. Net zoals sneeuwvlokken of moedervlekken.

Maar als het ging om wat er in de palm van onze handen te vinden was, kon ik er nog steeds niet helemaal bij met mijn hoofd. Wij werden geboren met bepaalde afdrukken, maar engelen ook.

Een octagram stond altijd als kenmerk in de handpalm van een beschermengel.

Ik draaide zijn hand om en deed dat ook met de mijne. Ik had mijn eigen merkteken. Het was geen octagram – ik was natuurlijk geen beschermengel – maar het was net zo uniek en gaf me het gevoel dat ik bijzonder was. Garreth had het ‘de cirkel van oneindigheid’ genoemd toen het symbool voor het eerst in mijn hand verscheen, afgelopen lente. Dat klonk in elk geval een stuk beter dan ‘lelijk litteken’; ik had aanvankelijk gedacht dat het dat was, met dikke, opstaande randen waardoor het leek dat ik mijn hand ergens aan een giftige plant had bezeerd.

Ik wist nog niet helemaal wat het teken inhield of waarom ik was uitverkoren dit symbool te ontvangen, maar ik was er niet bang voor. Ik had al te veel gezien; zo snel bang was ik niet meer. Trouwens, het was een opluchting om te weten dat ik voor iets groots was voorbestemd. Iets belangrijks. Iets wat oneindig is... en zonder houdbaarsdatum zoals mijn menselijke leven.

Maar momenteel was ik gewoon mens, en een behoorlijk koppig mens bovendien.

‘Ik wilde gewoon dat dokter Dean niet allerlei extra’s met zich meebracht. Het zou zoveel gemakkelijker zijn als hij het alleen was,’ zei ik, proberend er rationeel over na te denken.

‘Je bedoelt dat het makkelijker voor jón zou zijn als hij het alleen was. Dus wat je eigenlijk bedoelt is dat het voor hen al moeilijk genoeg is om één tiener tevreden te houden.’ Garreth lachte zijdelings naar me terwijl hij zijn blik op de gladde straten richting school hield.

‘Dat bedoelde ik helemaal niet.’ Ik beet op mijn tong. Hier kon ik mezelf niet meer uit kletsen. ‘Ik weet ook wel dat ik geen engeltje ben.’

Garreth keek me nu recht aan, zijn handen stevig om het stuur, en hij trok zijn wenkbrauwen vragend naar me op totdat ze onder de lokken van zijn zandkleurige haar verdwenen.

‘Je weet heus wel wat ik bedoel. Ze brengt alleen maar problemen met zich mee.’

Ha! Problemen. Dat was nog zacht uitgedrukt.

Ik staaarde naar de kleine druppeltjes op de voorruit en zei geen woord meer totdat we de parkeerplaats van Carver High opdraaiden. Het was al erg genoeg dat ik op dezelfde school zat als Brynn Hanson, maar vanaf nu elke vrijdagavond “gezellig” samen met haar pepperoni-en-champignonpizza verorberen ging me echt te ver.

De Jeep stopte. De regen kwam nu sneller naar beneden, in dikke druppels. Garreth reikte al naar de paraplu, maar ik hield hem tegen. Deze keer trok ik hém naar me toe voor een kus. Hij keek me aan en een warme glimlach verscheen om zijn lippen voordat ik hem zoende.

‘Klaar om je wiskundetoets het hoofd te bieden?’ vroeg hij, nog steeds tegen me aan leunend.

‘Ja, klaar om mijn hoofd te verliezen,’ grapte ik zwakjes.

Hij rolde met zijn ogen naar me.

Wonder boven wonder nam de regen op dat moment een beetje af, en ik bedoelde dus echt een béétje. Maar het gaf me de hoop die ik nodig had. Niet alleen de hoop dat ik het tot de voordeur zou redden zonder er als een verzopen kat uit te zien, maar het maakte me hoopvol in het algemeen. Aarzelend maakte ik met mezelf de afspraak dat ik niet al te boos zou zijn over mijn vrijdagavonden – of over Brynns aanwezigheid.

Hoofdstuk drie

Garreths locker zat op de eerste verdieping omdat hij in de lente zogenaamd van een andere school was gekomen, dus bij het trappenhuis namen we afscheid en ik haastte me de gang door op weg naar mijn locker, die dit jaar naast de schoolbieb zat. Het was een doodgewone maandagmorgen zoals alle andere: gapende leerlingen, het gepiep van binnenkomende sms'jes en appjes, en lockers die in frustratie werden dichtgesmeten. Mijn schoenen piepten op de betegelde vloer met elke stap die ik zette, maar dat gold ook voor alle anderen.

En net toen mijn humeur weer een beetje beter was geworden... viel het in een donker gat. Binnen een nanoseconde.

Het kwam door het geklikklak van hakken op tegels, perfect op elkaar afgestemd. Mijn ochtendroutine werd er ruw door verstoord en ik draaide onwillig mijn hoofd om een glimp op te vangen van de Vreselijke Vier. Ja hoor, ze kwamen mijn kant op. Lauren Atkins en Emily Lawrence glimlachten met hun hoofden trots omhooggeheven alsof ze bij de koninklijke familie van deze school hoorden. Sage Fisher liep vlak achter hen terwijl ze rommelde in haar kleine handtasje en haar perfect roze gestifte lippen tuitte, op zoek naar kauwgom die ze uiteindelijk vond. Afwezig trok ze het papiertje van de kauwgom af en liet het op de grond dwarrelen. Ik deed mijn uiterste best hen te negeren en draaide me weer om naar mijn locker. Het was ineens van levensbelang om mijn boeken voor Engels te vinden.

Hun leider, Brynn Hanson, was nu bijna bij de rij waar mijn locker stond. Ik staarde in de diepe kluis van metaal en hield mijn adem in. De voetstappen die in gelijke tred opklonken gingen steeds langzamer, tot ze abrupt stopten. Ik zuchtte. Er was geen andere keus: ik moest me naar haar toedraaien en haar aankijken.

‘Dus. Vrijdag?’ Brynn hield haar hoofd schuin en keek me door half toegeknepen ogen aan.

‘Oh, dat entetje uit medelijden?’ kirde Lauren achter ons.

Brynn hield in een bliksemsnel gebaar haar hand omhoog om haar irritante vriendin het zwijgen op te leggen. Dit was háár spelletje en ze had al haar aandacht op mij gericht.

‘Ik wil maar zeggen: als je besluit aardig tegen me te zijn om je moeder een plezier te doen, dan ga je je gang maar. Ik speel niet mee. Na dit weekend stel je in mijn ogen nog steeds niets voor, net zoals op alle andere dagen,’ siste ze met een grimmige glimlach op haar gezicht.

‘Oh, maak je geen zorgen. Dat gevoel is geheel wederzijds,’ gaf ik terug.

Brynn wierp me nog een veelbetekenende, boze blik toe voordat ze haar ogen liet afglijden om mijn in gymkleding gestoken gestalte in zich op te nemen. Haar blik bleef hangen bij de natte zoom van mijn joggingbroek en haar mond krulde vol walging op. Toen schreed ze weg. Ik voelde mijn gezicht branden van boosheid en schaamte. Zo’n beetje iedereen was vanochtend nat-geregend de school binnengekomen. Maar Brynn natuurlijk niet; haar mooie, leren schoenen waren droog en zagen er perfect uit.

Na een paar seconden verscheen Ryan Jameson naast me met zijn rugzak over een schouder geslingerd. Hij staarde het clubje *mean girls* na.

‘Waar ging dat nou weer over?’ vroeg hij.

‘Ik kan haar wel aan, geen zorgen.’ Ik zuchtte diep en sloeg met een klap mijn locker dicht.

Dit was een nieuw schooljaar. Mijn examenjaar. En toch voelde het alsof ik de afgelopen tien seconden het verleden had herbeleefd. Het leek nog maar gisteren dat Claire naast me had

gestaan bij mijn locker. Mijn beste vriendin. Toen werden we ook altijd belaagd door Brynn, die nooit iets aardigs te zeggen had, en Ryan verscheen altijd vlak voor de bel ging. Ryan was Claires vriendje geweest. Tegenwoordig was hij de enige op school die me de moeite waard vond om tegen te praten, naast Garreth dan.

De eerste bel ging. We hadden exact drie minuten om naar onze mentorles te gaan.

‘Laat je niet door haar op je kop zitten, Teagan,’ raadde hij me aan. ‘En waar was ze nou zo boos over?’

Een paar tweedeklassers kwamen voorbij en staarden naar me, zich waarschijnlijk afvragend waar ik Brynns aandacht aan verdiend had. Ik rilde. Elke keer als ik met Brynn te maken had gehad, kreeg ik een vreselijke nasmaak in mijn mond.

‘Mijn moeder heeft werkelijk een fantastisch plan bedacht. Een gezellig, knus etentje met de hooggeëerde dokter en zijn zwaar demonische stiefdochter. Bah.’ Ik deed of ik in mijn mond overgaf, hetgeen een luid lachsalvo aan Ryan ontlokte.

‘Je bent echt hilarisch als je je zo aanstelt.’ Hij veegde tranen uit de hoeken van zijn ogen.

‘Wat een compliment.’

We sloegen de hoek om en baanden ons een weg door de drukte waar twee gangen elkaar kruisten, op weg naar de afdeling van het gebouw waar we allebei mentorles hadden.

‘Je snapt wel wat ik bedoel, Tea. En natuurlijk stel je je niet aan. Brynn brengt gewoon het beste in je naar boven.’ Zijn ogen lachten, al keek hij verder serieus.

‘Wát zeg je nou?’

‘Ehm, dat... Brynn het beste in je naar boven brengt, bedoel je?’ Hij aarzelde, duidelijk niet zeker wetend waar ik op aanstuurde.

‘Nee. Je noemde me Tea.’

‘Vind je dat goed?’ Ik voelde de zenuwachtigheid van hem afstralen.

Onze vriendschap had zich nogal onstuimig ontwikkeld. Toen we elkaar voor het eerst leerden kennen, was hij gewoon een

eeuwig vrolijke jongen die verkering had met mijn BFF, maar daarna had ik ook meegemaakt hoe hij onder Hadrians invloed in een wrede marionet was veranderd. De afgelopen zomer had hij met zichzelf geworsteld om zijn ware ik weer terug te vinden; stukje bij beetje. Zo nu en dan durfde hij de muur die hij had opgetrokken te laten zakken en dan viel er weer een laagje hardheid van hem af. Diep vanbinnen wist ik hoe moeilijk hij het moest hebben. Hoe moeilijk het moest zijn me weer te vertrouwen. Vrienden met me te zijn. Op een bepaalde manier waren we allebei bestolen door Hadrian. Bestolen van onze eigen identiteit. Maar wat nog veel belangrijker was: we deelden het verlies van een persoon die voor ons allebei speciaal was geweest. Claire.

‘Behalve mijn moeder noemde alleen Claire me “Tea”,’ legde ik uit.

‘Sorry. Ik wilde niets oprakelen.’

Ik schuifelde met mijn voeten en keek op in Ryans gezicht. Hij zag eruit als een puppy die stond te wachten op een uitbrander.

‘Nee, het is wel goed.’ Instinctief stak ik mijn hand uit om hem over zijn arm te wrijven. ‘Echt. Soms zeg je gewoon dingen die me aan haar herinneren, dat is alles.’

‘Ja,’ zei hij. Hij leek nog steeds niet op zijn gemak.

‘Het is niet erg als ik af en toe aan haar herinnerd word, hoor. Ik vind het fijn om aan haar te denken. Dan is ze toch nog een beetje hier.’

Zijn ogen lichtten iets op en ik wist dat ik de juiste woorden had gezegd.

‘Ze noemde jou altijd zo. Jij was Tea, niet Teagan,’ peinsde hij. ‘Dus dat ben je voor mij ook.’

Een dankbare glimlach speelde om mijn lippen. Op dat moment ging de tweede bel, dus hij draaide zich om en verdween door de deur van zijn lokaal. Ik voelde me een beetje leeg toen ik mijn eigen lokaal instapte en langs de tafeltjes liep, op weg naar mijn plekje. Een zee aan vragen overspoelde me. Als ik er eentje zou beantwoorden, zouden er nog veel te veel overblijven. Wat moest ik denken? Wat moest ik voelen? Ik wist het op het moment niet zo goed.

Ergens was het een goede ruil. Ryan in plaats van Claire. Nu Claires familie was verhuisd, was Ryan het enige wat me nog met Claire verbond. Wat zou zij ervan denken? Een klein deel van mij wilde geloven dat ze het al wist; dat ze het misschien zelfs zo gepland had. Ryan was de enige die Claire net zo goed kende en net zo veel van haar gehouden had als ik.

Mijn gedachten gingen naar mijn moeder en haar geluk, dat ik voor mijn gevoel constant in de weg stond. Ik zakte verder onderuit op mijn stoel, alsof ik gebukt ging onder het loden gewicht van een enorm schuldgevoel. Zij hadden ook allebei iemand verloren; zij en de dokter. Niet dezelfde persoon, maar wel iemand die in hun levens een belangrijke rol had gespeeld. Ik rolde met mijn ogen bij het idee dat iemand mijn malende gedachten zou kunnen horen. Was het 't waard om elke vrijdag op een normale manier met Brynn om te gaan? Zou het mijn moeder gelukkig maken? Ik zuchtte diep. Natuurlijk was het antwoord ja.

Verdorie! Waarom kon Brynn niet een heel klein beetje meer meewerken?

Maar daar wist ik het antwoord al op.

Omdat niets je ooit in de schoot werd geworpen.

Zeker niet de dingen die echt belangrijk waren.

Hoofdstuk vier

‘En, hoe ging het?’ vroeg Garreth, met zijn hand op mijn onder-rug toen we de deur uit schuifelden.

Ik haalde diep adem. ‘Het ging wel, geloof ik.’ Godzijdank was wiskunde voorbij. Nu moest ik dagenlang zenuwachtig geduld oefenen tot meneer Malone met de cijfers zou komen.

We liepen langzaam naar de zuidkant van het gebouw, waar mijn locker was.

‘Ik moet zeggen dat het best een moeilijke toets was,’ gaf Garreth eerlijk toe.

‘Best moeilijk?’ stooft ik op, met opgetrokken wenkbrauwen. Dat was zeker een grap? ‘Ach joh, geef het maar toe. Dat proefwerk was een eitje voor jou.’

‘Tja...’ Hij kon zijn glimlach niet meer onderdrukken.

Ik leunde tegen hem aan en fluisterde tegen hem: ‘Hoe leren beschermengelen eigenlijk wiskunde?’

Hij leunde ook naar mij toe en speelde het spelletje mee. ‘Uit de Grote, Hemelse Encyclopedie natuurlijk.’

Ik deed een stapje achteruit. ‘Dat is een grapje, toch? Zo’n ding is er toch niet echt?’

‘Het is geen ding, het is een persoon.’ Garreths blauwe ogen keken me oprecht aan.

‘Zozo, en wie is dat dan?’

‘Mathur. Die deelt zijn kennis met ons.’

‘Echt? Mathur?’ Ik opende mijn locker en gooide mijn

rugzak erin samen met mijn multomap en boeken, voordat ik een mueslireep en een blikje Dr. Pepper van de bovenste plank greep. Mijn maag knorde van de honger.

Garreth knikte alleen met een glimlach.

Zoveel herinneringen kwamen bij me op. Mathur was de wijze engel geweest die ik was tegengekomen aan gene zijde. Garreth was het slachtoffer van Hadrian, die totale controle wilde over de mensheid door onze beschermengelen corrupt te maken. Zonder beschermengel is een mens gemakkelijk te manipuleren en dus kwetsbaar voor de invloed van machtige, duistere engelen.

Zonder Garreth zou ik als was in Hadrians handen zijn geweest. Ik moest oversteken naar een rijk waar normaal geen mensen konden komen om Hadrian tegen te houden. *Ik moest er zelfs voor sterven.* Mijn enige plan was om de dood te slim af te zijn met een antieke dolk waarin de Ster van Acht gegraveerd was. Gelukkig bleek dat ik de kracht bezat om de twee werelden met elkaar te verbinden: de hemel en de aarde.

Ik nam Garreths hand aarzelend in de mijne en draaide hem om zodat ik naar zijn merkteken kon kijken; het octagram. Ik moest het zien, het met mijn vingers aanraken. Af en toe had ik gewoon bevestiging nodig dat de afgelopen maanden geen droom waren geweest en echt waren gebeurd.

‘Misschien kan Mathur me wiskundebijles geven,’ zei ik, mezelf daarmee terugbrengend naar het hier en nu.

‘Hij is erg wijs. Zoals een vader.’

‘Daar weet ik niet zo veel van,’ verzuchtte ik.

‘Misschien ooit wel. Jouw moeder lijkt nogal dol te zijn op die dokter van haar. Wie weet ziet ze iets in hem wat ze ook in jouw vader zag.’

Garreths blauwe ogen keken me teder aan toen hij vooroverleunde en een lok haar van mijn gezicht wegveegde. Mijn moeder had meestal heel goede mensenkennis. Als ik niet zo jaloers zou zijn vanwege alle tijd die ze met dokter Dean doorbracht – de tijd die ze vroeger voor mij had – en als ik mezelf niet in zo’n zwart gat probeerde te denken vanwege Brynn en de duizend manieren